

Vilkaar end alle Andre, medmindre der foreligger Samtykke hertil fra samtlige Kreditorer. En anden Sag er, at det uden Tvivl vil stille sig saaledes, at de her nævnte Kreditorer, just fordi de maatte ville blive ansete for mere utilboelige til at indlade sig paa Afford, end egentlige Handelskreditorer, blive fyldestgjorte fuldt ud af disse, for at de ikke skulle stemme imod Afforden. De, der saaledes udløse dem og faa sig deres Fordringer tiltransporterede, ville iøvrigt ikke for disse Fordrings Besiddende erhverve nogen Stemme med Hensyn til Afforden (§ 105 i Slutningen). At de omhandlede Fordringshavere paa denne Maade faa fuld Fyldestgjørelse, strider selvfølgelig ikke mod Regelen i § 114, da denne Dækning hverken tilveiebringes af Voets Midler eller ved, at Skyldneren i den Anledning paatager sig nogen udenfor Afforden liggende Forpligtelse. — I § 111 hedder det, at de Fordringshavere, hvis Krav ei ere anerkjendte i Afforden, foreløbig blive at behandle ganske paa samme Maade, som om Kravet ikke var bestridt. Denne Ordning er nødvendig, fordi Afforden maa være beregnet paa at kunne opfyldes af Skyldneren, selv om alle de bestridte Fordringer skulde blive kjendte gyldige. Om § 112 vil det Fornødne blive sagt udenfor i Bemærkningerne om § 119.

Afforden er, skjøndt antagen ved Fordringshavernes Afstemning, ikke gyldig, førend den er stadfæstet af Skifteretten (§ 115). Om denne Stadfæstelse handles der i §§ 116 og 117. Den foregaar i en særlig dertil berammet Skiftesamling, ikke senere end 14 Dage efter den endelige Afstemning over Affordforlaget. Skifteretten skal forinden med mindst 6 Dages Varfel opfordre dem, der maatte have Indsigelse at gøre mod Afforden, til at indsende skriftlig Protest senest inden 4 Dage før Skiftesamlingen. Betydningen af Skifterettens Stadfæstelse fremgaar af § 117. Bestemmelserne i denne Paragraf vise, at det ikke er Meningen, at Skifteretten forinden Stadfæstelsen skal prøve, om Affordens Indhold fra Kreditorernes Standpunkt kan anses for billig eller hensigtsmæssig, men kun, at Retten skal paase, at Afforden ikke indeholder

nogen Retsskrænkelse, hvad enten denne nu maatte ligge i, at den lovbefalede Fremgangsmaade ved Affordforhandlingen eller den samme forudgaaende Del af Konkursbehandlingen i nogen væsentlig Henseende er tilfidesat (§ 117 Nr. 1), eller i, at Affordens Indhold er retsstridigt (§ 117 Nr. 2). Det har været et meget omvistet Spørgsmaal, om det ikke burde paalægges Skifteretten, forinden den stadfæster Afforden, at undersøge, om denne efter sit Indhold kan anses for en for samtlige Fordringshavere billig og hensigtsmæssig Ordning. Flere fremmede Love f. Ex. den preussiske og den norske Konkurslov ere gaaede denne Vej. Disse Love have altsaa anset det for nødvendigt i de Kreditorers Interesse, som ikke have været tilstede under Affordforhandlingen, eller som have stemt mod Afforden, men ere blevne overstemte, at opstille Rettens Stadfæstelse af Afforden som en Garanti for, at ikke en ligefrem ubillig eller uhensigtsmæssig Afford skal paatvinges dem. Retten skal herefter i de nævnte Fordringshavers Interesse kunne forkafe en af Flertallet vedtagen Afford, selv om alle ligestillede Fordringshavere ere behandlede ens, naar den skønner, at der efter Voets Tilstand burde være budt bedre eller hensigtsmæssigere Vilkaar, eller at Afforden af andre Grunde, f. Ex. i Betragtning af Skyldnerens Personlighed, ikke vil være en Fordringshavernes Interesse fyldestgjørende Ordning. Efter de i Lovene brugte Udtryk maa det vistnok antages, at Retten ligefrem skal kunne sætte sit Skjøn om Affordens Hensigtsmæssighed og Billighed over den af Fordringshavernes store Flertal udtalte Mening. At tillægge Retten en saa udstrakt Myndighed, er vistnok misligt. Der er ingen Grund til at tro, at Skifteretten skulde være særlig skiftet til at bedømme de omhandlede Spørgsmaal; der er i den Henseende mere Grund til at stole paa den af Kreditorernes Flæthed udtalte Dom. Vil man indføre Tvangsafford, bør man finde sig tilstræffelig beroliget ved, at Flertallet har antaget et vist Resultat for hensigtsmæssigt, og Skifteretten bør lige saa lidt her, som ellers under Konkursbehandlingen, indblandes i Spørgsmaal, hvor Alt kun dreier sig om et Skjøn om,